

1. Ану клич, чи є хто, щоб тобі відповів? І до кого з святих ти вдасися?
2. Бо гнів побиває безглузлого, а заздрощі смерть завдають нерозумному!
3. Я бачив безумного, як він розсівся, та зараз оселя його спорохнявіла...
4. Від спасіння далекі сини його, вони без рятунку почавлені будуть у брамі!
5. Його жниво голодний поїсть, і з-між терну його забере, і спрагнені ось поковтають маєток його!
6. Бо нещастя виходить не з пороху, а горе росте не з землі,
7. бо людина народжується на страждання, як іскри, щоб угору летіти...
8. А я б удавався до Бога, і на Бога б поклав свою справу,
9. Він чинить велике та недослідиме, предивне, якому немає числа,
10. бо Він дає дощ на поверхню землі, і на поля посилає Він воду,
11. щоб поставить низьких на високе, і зміцнити спасіння засмучених.

12. Він розвіює задуми хитрих, і не виконують плану їх руки,
13. Він мудрих лукавством їх ловить, і рада крутійська марною стає,
14. вдень знаходять вони темноту, а в полудень мацають, мов уночі!...
15. І Він від меча урятовує бідного, а з міцної руки бідаря,
16. і стається надія нужденному, і замкнула уста свої кривда!
17. Тож блаженна людина, яку Бог картає, і ти не цурайсь Всемогутнього кари:
18. Бо Він рану завдасть і перев'яже, Він ламає й вигоюють руки Його!
19. В шістьох лихах спасає тебе, а в сімох не діткне тебе зло:
20. Викупляє тебе Він від смерти за голоду, а в бою з рук меча.
21. Як бич язика запанує, сховаєшся ти, і не будеш боятись руїни, як прийде вона.
22. З насилля та з голоду будеш сміятись, а земної звірини не бійся.
23. Бо з камінням на полі є в тебе умова, і звір польовий примирився з тобою.

24. І довідаєшся, що намет твій спокійний, і переглянеш домівку свою, і не знайдеш у ній недостатку.

25. І довідаєшся, що численне насіння твоє, а нащадки твої як трава на землі!

26. І в дозрілому віці до гробу ти зійдеш, як збіжжя доспіле ввіходить до клуні за часу свого!

27. Отож, дослідили ми це й воно так, послухай цього, й зрозумій собі все!